

Besök

Den kom fortfarande och hälsade på ibland. Alltid olägligt. Mitt i maten, mitt i städningen, mitt i samtalet. Mitt i.

Tre lätta knackningar först. Inte försynt förstås, aldrig försynt. Mer avvaktande. Den visste ju att hon till slut skulle öppna. Ibland var hon så pass upptagen att hon faktiskt lät Den vänta en stund, tog sig tid att avsluta det hon höll på med, åt upp maten till och med. Då hände det ibland att Den knackade en gång till. Inte desperat förstås, aldrig desperat. Det behövde Den inte vara. Till slut öppnade hon. Det gjorde hon alltid.

En hand på det kalla dörrhandtaget i en rörelse som var så bekant, men numera också så främmande. Förr tryckte fingrarna så självklart, lät Den storma in i hallen innan dörren ens var riktigt öppen. Det var motstånd i metallen nu, som om den försökte väga upp för alla olyckligt uteblivna tittar i titthål, för en envis dörrkedja hon aldrig ägt men borde äga. Den stod kvar utanför när hon gläntade. Inte för att Den väntade på att bli inbjuden förstås, aldrig därför. Den bara bidade sin tid, sökte stilla efter en reaktion i hennes ögon. Rädsla? Respekt? Hon visste att det var vad Den förväntade sig och försökte därför hålla ansiktet neutralt. Som en mask.

För varje besök såg Den svagare ut. Lite suddig i kanterna, avmagrad, krokig. Som en mycket gammal människa. Hon föreställde sig en svag doft av rosentvål och korsord och kände ett mörkt och varmt förakt bubbla upp bara av tanken. Även den känslan maskerade hon, sänar som ett litet leende hon inte kunde låta bli att undslippa sig. Den misstolkade det som glädje över att se Den och grinade tillbaka. Ett orimligt fult leende. Snett och vrängt, det ryckte i mungiporna och det slappa köttet på kinderna stretade emot av den ovana muskelansträngningen. Den slöt sina torra läppar över de fula, fula tänderna och gav upp. Hon äcklades. Av Den såklart, men även av sig själv för att hon stod här igen i den kyliga dörröppningen som så många gånger förr. Fortfarande så äckligt beroende av Dess uppmärksamhet. Hon tvingade sig att sträcka på sig, harkla sig, ett sista försök att höja sig över Den.

-Ja?

Förnöjt såg hon hur Den vacklade till av hårdheten i hennes röst, hur dess ansikte krackelerade för en sekund innan Den återfick kontrollen över sig själv.

-Får jag komma in en stund? väste Den till svar.

Hon visste att det var en retorisk fråga och backade ordlöst ett steg in i den varma hallen, lämnade en noga avvägd plats för Den. Avstyrde impulsen att lägga armarna om sig själv för att skydda sig när Den steg in. Den doftade varken rosor eller tidningssvärta; bara ångest och kyla.

Den såg sig om i hallen, knep missnöjt ihop munnen till en torr springa. Varje gång Den var där hade hon till dess förtret förändrat ytterligare något. De första gångerna var det bara något litet. Något som försvunnit, något som förstärkts eller lagts till. Med tiden hade hon blivit allt modigare. Hon hade målat om, flera gånger, så som det brukar bli med tiden. Mer och mer avlägset, med ett fåtal bakslag, från kulören det varit när det fortfarande varit de. Hon och Den. Hon hade rivit vissa väggar som hade varit i hennes väg, väggar som fått henne att känna sig instängd. Nu fanns bara några få spår av att Den varit där överhuvudtaget. Flera

gångar hade hon funderat på att ta ned även dem, men på något sätt hade de alltid blivit kvar. Eftersom Den fortfarande stundtals kunde läsa hennes tankar viskade Den:

-Du vet att du aldrig helt kan bli av med mig.

En matsal full av människor, men hon kunde lika gärna varit helt ensam; hon är inte där, inte på riktigt. Alla röster låter absurda och uppskruvade och smälter ihop till ett främmande språk. Runt henne deformeras ansikten till förvridna vattenfärgsmålningar med vidriga stora munnar som skrattar åt henne med vassa tänder. Det enda Den låter henne se helt klart är tallriken framför sig. På tallriken visar Den henne den största mängden mat hon sett i hela sitt liv. Spaghetten väljer över tallriken, blir till blänkande krälände ormar som försöker fly från det vita porslinet. Köttfärssåsen är ett hav, hon ser flera som drunknat där i, flera som kämpar för sitt liv bland lökbitar och malet kött. Vi har kommit så långt, mullrar Den, om du äter nu förstör du allt. Ändå vill hon inget hellre än att äta. Hungern river i henne, får det att snurra i huvudet och skaka i hela kroppen. Men ännu värre river Den med sina klor över hennes rygg när hon försöker lyfta gaffeln för att ta en tugga. Nya djupa sår bildas över de gamla som börjat läka ihop efter den senaste måltiden.

Hon flackade med blicken, svalde. Hon visste, men Den fick aldrig veta att hon visste.

-Efter allt vi gått igenom! fräste Den mellan tänderna. Alla gånger jag varit den enda som ställt upp för dig!

Dess grånade ögon mörknade. Frånstötande gurglanden hördes från dess lungor när Den andades.

-Du kommer aldrig att glömma.

Klinkergolvet är kallt och hårt mot hennes fingertoppar. Det luktar konstgjord citronochljuvhavsbris™ som gör sitt bästa för att maskera den trots det påtagliga avloppslukten. Hon har ont i knäna. Knäskålarna och brosket skaver mot golvet, det rör sig och knarrar innanför den tunna huden när hon ändrar ställning. Tårarna i halsen är en bultande klump som tvingar henne att andas ytligt genom näsan för att de inte ska läcka ut genom ögonen. Den står bakom henne, håller undan hennes hår med sina iskalla klor. Såja, säger Den med alla sina röster samtidigt, mjuka och purrande som hos en katt. Du vet vad du ska göra för att det ska kännas bra igen.

Hon mindes, men Den fick aldrig veta att hon mindes. Den såg osäkerheten i hennes blick och använde den som vanligt till sin fördel.

-Du ser annorlunda ut. Sämre. Du bryr dig uppenbarligen inte nog mycket längre.

Mattan är den tjockaste de har hemma, men hennes ryggrad skär ändå genom den och skaver mot det hårda golvet. Tjugotvå, tjugotre. Klarar du inte mer? hånskrattar Den åt henne. Du är patetisk. Hon pressar sig till ännu en till sit-up. Tjugofyra, tjugofem. Det svartnar framför ögonen, sprakar som fyrverkerier runt henne i mörkret. Tjugosex, tjugosju, tjugooåtta. De vassa kroppsdelarna skälver av utmattning. Hon känner hur något rinner nerför hennes kinder och landar på mattan under henne, osäker på om det är tårar eller svett. Ett plågat ljud växer inom henne och tränger sig desperat ur hennes strupe, vilket får Den att skratta högt, förtjust. Tjugonio, trettio, andra setet klart. Hon sätter sig upp, kroppen krampar i muskelkonvulsioner och illamående. När hon sträcker sig efter vattenflaskan som står på nattduksbordet intill henne blir allting svart. Hon slår i bakhuvudet i sängkarmen när hon faller ihop i en hög av ben på mattan.

Insikten kom till henne med sådan kraft att hon vinglade till på hallgolvet, tog tag i det närmaste hon fick tag i för att inte tappa balansen. En av kapporna hon inte längre gömde sig i föll ner från sin galge.

Nej. Hon brydde sig uppenbarligen inte längre.

Med en styrka hon hade byggt upp under alla de dagar Den inte kommit på besök tog hon tag i Den. Den blev stel av chock först, ögonen spärrades upp i det bleka, urvattnade ansiktet. Sedan vaknade Den till liv, viftade hjälplöst med sina krokiga armar, kippade efter luft. Det var lönlöst. All den ilska hon byggt upp under alla år hon tvingats släppa in Den, till och med tvingats bo med Den, kanaliserades med ens i en lågande vrede. Hon knuffade Den mot dörren och med ett sista ursinnigt vrål hävde hon ut Den i kylan utanför. Den såg på henne, och för första gången någonsin såg hon i dess vitt uppspärade ögon att rollerna var ombytta. Ätstörningen var rädd för henne nu.

Ätstörningen kommer fortfarande och hälsar på ibland. Mitt i, alltid mitt i, men mer sällan numera. Grånad och krum ser Ätstörningen på henne. Vissa gånger höjer den bara sin ådriga hand till en kraftlös hälsning, men emellanåt ser det ut som om den vill säga något, som om den försöker forma ord mellan de sprickiga läpparna. Om något ljud tar sig igenom är det bortom hennes vetskap. Fönstret är en barriär mellan dem, en tyst men obestridlig överenskommelse. Hon vinkar åt Ätstörningen genom rutan.

Den vet att hon aldrig mer kommer att öppna dörren.